

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 263/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Suply s. r. o., Námestie SNP 15, Banská Bystrica, zastúpenej Advokátskou kanceláriou AKSK, s. r. o., Námestie SNP 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Dolník, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 7 C 288/2008 z 27. januára 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26 Co 346/2015 z 20. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Suply s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Suply s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 288/2008 z 27. januára 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 Co 346/2015 z 20. decembra 2016.

2. Namietané porušenie základného práva vlastníť majetok a práva pokoje užívať svoj majetok vidí sťažovateľka v tom, že obe ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov (rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 7 C 288/2008 z 27. januára 2015, ako aj rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 26 Co 346/2015 z 20. decembra 2016, pozn.) neposkytli jej vlastníckemu právu nadobudnutému na základe príklepu licitátora v dobrovoľnej dražbe právnu ochranu a jej vlastníctvo bez relevantného právneho podkladu *de facto* zrušili. Tak okresnému súdu, ako aj krajskému súdu s poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu sťažovateľka vyčíta najmä absenciu posudzovania otázky jej dobrej viery pri nadobudnutí vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam.

V kontexte nosnej sťažnostnej argumentácie sa preto sťažovateľka – argumentujúc rozdielnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v prípade rozhodnutí sp. zn. 2 M Cdo 20/2011 z 28. decembra 2012 a sp. zn. 6 Cdo 71/2011 z 27. februára 2013 – domáha ústavného prieskumu ňou napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov (bod 1) zo strany ústavného súdu.

3. Aby mohol ústavný súd pristúpiť k vecnému posúdeniu sťažnosti, je najskôr povinný skúmať, či sú naplnené všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané podmienky na jej prerokovanie ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

V prerokúvanom prípade však ústavný súd k takému záveru nedospel. Obsah tak sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti, ako aj ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 7 C 288/2008 z 27. januára 2015 a krajského súdu sp. zn. 26 Co 346/2015 z 20. decembra 2016 nebolo potrebné bližšie reprodukovať, keďže z dôvodov ďalej uvedených bolo nutné podanú ústavnú sťažnosť odmietnuť v zmysle

ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 4), ako i z dôvodu jej neprípustnosti (body 10 a 11).

4. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 7 C 288/2008 z 27. januára 2015, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila, pozn.), a preto ňou podanú sťažnosť bolo v tejto jej časti potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

6. Ústavný súd v kontexte sťažostnej argumentácie sťažovateľky opakovane poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (prov. I. ÚS 420/2016).

Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

7. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura*). Ten, kto sa stavia k ochrane svojich práv s neospravedliteľnou ľahostajnosťou alebo nevedomosťou, nemôže s úspechom požadovať ochranu týchto svojich práv ihneď na ústavnom súde, tak ako to urobila v tomto konaní sťažovateľka prostredníctvom osoby práva znalej (advokáta), u ktorej platí notorieta, že pozná platné právo.

8. Jedným zo základných princípov, na ktorých je vystavaná nová procesná úprava dovolania ako mimoriadneho právneho prostriedku podľa § 421 ods. 1 CSP, je princíp uvedený v čl. 2 ods. 2 CSP, a to princíp právnej istoty, ktorý je definovaný ako stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (najvyšší súd, ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva, Súdny dvor Európskej únie).

9. Zásadnou zmenou v novej úprave prípustnosti dovolania podľa citovaného ustanovenia proti rozhodnutiam odvolacieho súdu s výnimkami uvedenými v § 421 ods. 2 CSP, ako aj v § 422 CSP je nerozlišovanie rozhodnutia z hľadiska jeho formy s tým

obsahovým rozdielom, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP.

10. S poukazom na nosnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky – vzhládajúc danosť dovolacieho dôvodu v zmysle dikcie ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP (bod 2) – ústavný súd konštatuje, že nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. V posudzovanej právnej veci však sťažovateľka túto možnosť mala.

11. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej práv zaručených ústavou, ako i dodatkovým protokolom (bod 1) napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 26 Co 346/2015 z 20. decembra 2016 i v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017